

Nr 268.

Av herr **Ericsson** i Sörsjön, om viss ändring i förordningen om nöjesskatt.

Bestämmelserna om uttagande av nöjesskatt vid danstillställningar ha medfört verkningar, som varken ur den enskildes eller det allmännas synpunkt kunna anses tillfredsställande. Visserligen torde det numera råda en ganska allmän mening därom, att en skälig beskattning av nöjeslivet i de olika former det förekommer kan tolereras, då ju härigenom det allmänna tillföres medel, som kunna komma till användning för tillgodoseende av gemensamma nyttiga ändamål. Emellertid torde det icke ha varit statsmakternas mening, att dansskatten skulle bli ett medel, varigenom man ej enbart skulle tillgodose förenämnda synpunkt om anskaffning av pengar för allmänna behov utan jämväl bereda möjlighet för restaurangföretag att uttaga onödiga och orimliga avgifter av personer, vilka endast besöka dylika ställen i syfte att intaga måltid och icke alls ha det ringaste intresse av dans och vad därmed sammanhänger. Tyvärr förekommer här i landet en sådan orimlig avgiftsbeläggning, och härvid stöder man sig förmodligen på följande i nöjesskatteförordningen upptagna bestämmelser: »Anordnas danstillställning till vilken allmänheten äger tillträde i lokal eller å plats, där utskänkning av spritdrycker, vin, pilsnerdricka eller alkoholfria drycker samtidigt må äga rum, eller i annan lokal, som står i obehindrad inre förbindelse med lokal som ovan sägs, skall, ändock att särskild avgift för tillträde till danstillställningen icke uppbäres, nöjesskatt utgå för densamma».

Som förut antytts ha en del personer vilka besöka en restaurang icke något intresse av dans vare sig i egenskap av aktiva deltagare eller åskådare, och följaktligen beteckna dylika gäster den utkrävda avgiften för dansbiljett såsom en behandling av tämligen hårdhänt beskaffenhet. Nu ligger det nära till hands att anföra det argumentet, att den som ej är intresserad av dans icke borde besöka en restaurang å kväll, då dans förekommer, utan i stället vid behov av måltid anlita något enklare matställe där dans ej anordnas. Ja, visserligen kan detta förefalla vara en både enkel och praktisk anvisning men tyvärr icke möjlig att efterkomma vid vissa tillfällen. I Stockholm och möjligen någon av de andra större städerna inom landet, där det finnes matställen av olika slag och där servering även å enklare ställen förekommer till inemot kl. 23, kan nog dansrestaurangen undvikas av den som så önskar, men i andra städer och samhällen föreligga ej alltid liknande valfria möjligheter. Det inträffar säkerligen ej säl-

lan, att ett resällskap anländer till en plats något sent på kvällen, exempelvis kl. 21. Vid den tidpunkten äro i regel vanliga mera enkla matserveringar stängda, och följaktligen äro hungriga resande för tillfredsställande av sina magars behov hänvisade att taga sin tillflykt till den lyxbetonade restaurangen, där sprit utskänkes och där någon stängning ej sker åtminstone före midnatt. Väl ankomna till restaurangen placeras personerna tillhörande sällskapet vid ett bord, där beställning sker av måltid, vars intagande kan påbörjas låt oss säga ca 22.30. De intet ont anande gästerna äro kanske vid kl. 23 ungefärligen halvfärdiga med konsumeringen av de beställda ingredienserna, då helt plötsligt en av restaurangens tjänstearbetsmän uppenbarar sig och meddelar, att dansbiljett måste lösas. Det är att märka, att någon dans försiggår ej i rummet, där vårt sällskap tillsammans med andra matgäster placerats, men väl i ett intilliggande rum eller salong, som har förbindelse med matgästrummet med en dörr. Icke heller finns det något anslag uppsatt med tillkännagivande, att dansbiljett måste lösas vid en viss tidpunkt, om man då befinner sig i matlokalen, och naturligtvis har betjäningen icke i förväg upplyst gästerna om skyldigheten att lösa dylik biljett. Några protester hjälpa icke, utan man blir snart underkunnig om att underlåtenhet att omedelbart erlägga den avfordrade avgiften kan komma att medföra konsekvenser i form av åtal och yrkande om åläggande att betala skulden jämte rättegångskostnader. Några förmildrande omständigheter godtagas ej, exempelvis att man nått en ålder av 80 år och därtill är behäftad med nedsatta själsförmögenheter samt reumatiska åkommor, som gjort vederbörande oförmögen att vare sig dansa eller tänka på dans.

Enligt underreklamens mening borde det med god vilja vara möjligt att genomföra ändring i nu gällande nöjesskattförordning, varigenom ett tillrättaläggande kan ske av de uppenbara missförhållanden, som i det föregående i korthet skildrats. Något yrkande om omedelbar ändring synes icke kunna framställas, utan det torde vara nödvändigt med en utredning och översyn av gällande bestämmelser på området för tillgodoseende av det önskemål varom här är fråga.

Under hänvisning till vad ovan anförts tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående möjligheten att genomföra sådan ändring i gällande förordning om nöjesskatt, att dansbiljett icke skall kunna påtvingas restauranggäst som endast önskar intaga måltid och ej är intresserad av dans och vad därmed sammanhänger.

Stockholm den 23 januari 1949.

Evald Ericsson

i Sörsjön.